

v úvodu cit. zásady pro stanovení hodnostního pořadí četnickým důstojníkům přijíti v rozpor s ustanovením zák. č. 462/1919.

Mimo to namítal st-lův zástupce při veřejném líčení, že mělo býti na st-le použito předpisu B — 1 — a) řečených zásad, platících ohledně důstojníků od vojska převzatých, poněvadž st-l byl u vojska kadet-aspirantem a že předpisy B — 1 — b) zásad těch, na něho použité odporují nejen cit. zák. č. 462/1919, nýbrž i organizačním předpisům pro četnictvo z 3. března, 1895, majícím moc zákona, a to jejich § 25, jenž stanoví, že předpisy pro povyšování v četnictvu mají býti stejné s těmito předpisy pro vojsko.

Tyto námítky nemohl nss již prot uznati za důvodné, že se st-l, jak bylo již shora uvedeno své hodnosti kadetaspiranta v r. 1912 zřekl, když nastoupil službu jako četník na zkoušku a byl proto z evidence kadetaspirantů vymazán, a že § 25 dřívějších organizačních předpisů pro četnictvo pozbyl platnosti tím, že zák. ze 14. dubna 1920 č. 299 Sb. pověřil v § 3 min. vnitřním provedením podrobné organizace četnictva, aniž zmocnění to v podobném smyslu obmezil, takže bylo min. vnitřním oprávněno vydati v tomto směru samostatné předpisy nové beze zřetele na dotyčné předpisy vojenské.

Že by snad nař. rozhodnutí odporovalo zmíněným zásadám pro určení pořadí, stížnost ani netvrdí, i bylo ji zamítnouti jako bezdůvodnou.

č. 4089.

Státní občanství: K výkladu § 11 úst. zák. č. 236/1920.

(Nález ze dne 6. listopadu 1924 č. 19.031.)

V ě c: Emil N. v G. proti ministerstvu vnitřní o státní občanství.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Žal. úřad zamítl nař. rozhodnutím v pořadí instančním nárok st-lem vznesený, aby bylo uznáno, že stal se státním občanem čsl.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

St-l opírá svůj nárok na uznání čsl. státního občanství jednak o ustanovení § 1 č. 3 a § 2, jednak o ustanovení § 11 úst. zák. z 9. dubna 1920 č. 236 Sb. — — —

Ustanovení § 11 zák. č. 236/20 neposkytuje právní podklad pro sporný nárok st-lův. Ustanovení to vztahuje se na osoby, které přísluší (resp. v době počátku účinnosti zákona příslušely) právem domovským do některé obce ležící v území bývalé říše rak.-uh., jež mírovou smlouvou bylo postoupeno Itálii. Z těchto osob uznává ono ustanovení za státní občany čsl. za předpokladů tam určených jen ty, které p ř í m o p ř e d t í m než nabyly práva domovského v území právě označeném, náležely právem domovským do některé obce území republiky Čsl. Dřívější domovské právo na území nynějšího státu čsl. zakládá podle toho pro osoby v § 11 označené jejich státní příslušnost k tomuto státu jen tenkrát, když onoho domovského práva pozbyly teprve nabytím domovského práva v některé obci připadnuvší Itálii, nikoli však pozbyly-li ho již dříve. St-l byl až do roku 1918, kdy byl

pensionován, státním úředníkem v Bolzanu a tedy v místě tom, jež smlouvou mírovou bylo přiděleno Itálii, měl podle § 10 zák. z 3. prosince 1863 č. 105 ř. z. ve znění novely č. 222 z r. 1896 ř. z. právo domovské; mohl by tudíž z předpisu § 11 zák. č. 236/1919, vyvozovati právem své státní občanství čsl. jen tehdy, kdyby přímo před tím, než domovského práva nabyl v Bolzanu, byl býval domovsky příslušel do některé obce v území republiky Čsl. Tento předpoklad však u st-le dán není, neboť jak sám ve stížnosti přiznává měl před přeložením do Bolzana své úřední sídlo a také domovské právo ve Windischgarstenu (Horních Rakousích), tedy nikoli v některé obci na území čsl. Jest tedy nař. rozhodnutí zákonem odůvodněno také pokud st-le neuznalo za státního občana čsl. na základě § 11 úst. zák. č. 236/20. — —

Č. 4090.

Učitelstvo: * Není podmínkou zápočtu podle závěrečné věty § 7 zák. č. 470/1919, aby doba učitelské praxe, která se započítává, jakoby byla praxe započala od prvního dne měsíce následujícího po výkonu zkoušky učitelské dospělosti, skutečně byla absolvována.

(Nález ze dne 6. listopadu 1924 č. 19.202.)

Věc: Viktor Th. v Z. (adv. Dr. Bedřich Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o určení počátku služební doby.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: St-l vykonal dne 22. června 1915 zkoušku učitelské dospělosti a nastoupil dnem 16. září 1915 službu na brněnských městských školách jakožto prozatímní učitel. Teprve později povolán byl do aktivní služby vojenské, kterouž mu bylo zabráněno vykonati zkoušku učitelské způsobilosti v listopadu 1917. Vykonal ji teprve v červnu 1919, a vysvědčení o ní bylo podle § 7. zák. z 23. července 1919 č. 470 Sb. datováno na listopad 1917. Když při propočtení služební doby podle zák. z 9. dubna 1920 č. 222 Sb., provedeném dne 1. dubna 1922, st-li nebyla započtena doba ode dne 22. června do 16. září 1915, zažádal dne 4. května 1922 u mor. zšr-y o započtení již ode dne 1. července 1915, odvolávaje se na ustanovení svrchu cit. § 7, podle něhož učitelským osobám, jejichž vysvědčení učitelské způsobilosti bylo anti-datováno, sluší čítati služební dobu od prvního dne měsíce následujícího po vykonání zkoušky učitelské dospělosti.

Zšr dorozuměvši se s zv-em uvedenou žádost — za přípočet prázdninových měsíců července a srpna 1915 do celkové služby — zamítla, ježto není zákonem odůvodněna, neboť žadatel ještě před službou válečnou zkoušku zralosti pravidelně složil dne 22. června 1915 a nastoupil školní službu dne 16. září 1915, z čehož následuje, že nemůže nárok odvozovati z § 1, zák. č. 470/1919.

Další st-lovo odvolání zamítl žal. úřad nař. rozhodnutím jakožto neodůvodněné, ježto nejde v daném případě ani o dobu vojenské služby, ani školské praxe, takže nelze požadavek st-lův oprávnění o ustanovení § 7 zák. č. 470/1919.